

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: TORDENVEJRET. (Ditlev von Liliencron.)

Citation: Aakjær, Jeppe: "TORDENVEJRET. (Ditlev von Liliencron.)", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 244. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid96692.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

TORDENVEJRET. (Ditlev von Liliencron.)

STÆNDIG efter flittigt Dagværk
gaar jeg daglig min Spadser'tur,
hvor de røde Køer græsser,
hvor de blanke Blomster blinker,
hvor de muntre Fugle fløjter
mellem Tjørne, mellem Hækker,
mellem Engens grønne Græs.

Daglig mellem sex og syv,
naar det mørkner i min Hybel,
ser jeg syv saa smukke Piger,
én, to, tre, fir', fem, sex, syv,
hvor de røde Køer græsser,
hvor de blanke Blomster blinker,
hvor de muntre Fugle fløjter
mellem Tjørne, mellem Hækker,
mellem Engens grønne Græs.

Disse syv saa søde Piger,
- én, to, tre, fir', fem, sex, syv -
vandrer i en lige Række,
bærer paa de brede Skuldre
tunge, mælkefyldte Stripper;
kommer fra de røde Køer,
hvor de blanke Blomster blinker,
hvor de muntre Fugle fløjter
mellem Tjørne, mellem Hækker,
mellem Engens grønne Græs.

Saa i Gaar mig greb et Indfald:
Da jeg i det fjærne vejred
mine syv saa søde Piger,
trak jeg brat min Bog og Blækstift
op af Lommen, stod til Side,
og imens de gled forbi mig

245

trak jeg Rynker over Brynet
som en bister Politimand,
talte højt dem, skrev saa langsomt:
- "én, to, tre, fir', fem, sex, syv" !
og de rødmed, rødmed mere,
skjæved under Straahatsskyggen,
studsede synligt ved min Spøg.

Men som Afstand kom imellem
hørtes Tysraab, hørtes Sladren,
hørtes Smaaknist, hørtes Latter,
og jeg gjenoptog min Vandring,
did hvor røde Køer græsser,
hvor de blanke Blomster blinker,
hvor de muntre Fugle fløjter,
mellem Tjørne, mellem Hækker,
mellem Engens grønne Græs.

Sex af disse friske Piger
ved jeg, vil, naar de skal være

Mødre, skjænke Fædrelandet
lutter sunde, raske Dreng,
Kyrasserer, Grenaderer,
Gardekarle og Uhlaner, -
men den sidste, hun den sarte,
denne slanke, denne ranke,
hendes Sønner - tror jeg sikkert -
bliver Jæger og Husar.

- - Saa i Dag da jeg min Stok tog,
stod der Tordennejr i Vesten;
men jeg tænkte: gaar vel over,
kommer ikke med det samme, -
skred med lange Skridt mod Marken,
hvor de røde Køer græsser.
Men o ve, den onde Himmel
brød sig fejl om min Spadseren,
overtrak sig mer og mere,
som jeg stod nu midt i Marken,
hvor de blanke Blomster blinker.

246

Men hvad sken Af Agren fejer
alle Piger hjem mod Byen.
Klin den sidste, hun den sarte,
hun den slanke, hun den ranke,
bli'r tilbage med sin Strippe,
hvor de muntre Fugle fløjter
mellem Tjørne, mellem Hækker,
mellem Engens grønne Græs.

Jeg er lige op ad Ledet,
da det første Skrald forfærder,
og som var det aftalt med os
aabned hun mig strax dets Gitter.
Ret naturlig jeg da hjælper
hende med at ordne Aaget;
men da smælder ned foran os
skillingsblank og skillingsstor
Tord'nens første tunge Draabe.
- Barn, vi bliver artig badet!
Men histhenne staar et Saadhus,
som en Hjorddreng nys har tømret
sig af Tørv og løst Skrabsammen
- selv er han rendt bort, den Bengel,
Bare ti Skridt, og vi er der!
Rask min Glut, blot ingen Nølen,
ingen Angst! Jeg spiser aldrig
selv saa smukt et Barn som du.

Dette tør jeg strax bedyre!
Schiller maa ha' kjendt hin Mosborg,
da de vakre Ord han kvad:
Der er Plads i mindste Hytte
for ét saligt Elskovspar.

Skyer brister, Tordnen skramler,
hele Neg af Lynild falder,
og en Raslen, Skraslen, Susen,
Slubren, Rislen, Strømmen, Fusen
som paa Syndflodskrækkens Dag.

247

Under Larmen har den sarte,
har den slanke, har den ranke

rystende og ligbleg slynget
sine Arme om min Nakke,
lagt sig ind imod min Skulder
med fast lukte Øjelaag.
Lidt beklemt, det nægtes ikke,
føjte jeg mig strax tilmode.
Dog betvang jeg Pulsens Banken,
tænkte blandt saa meget andet
paa de gamles Riddervagter,
de beskyttende og ædle.

Men, ak - men - - den søde Nærhed,
disse unge, varme Lemmer,
denne Barm mod Barm i Trængsel,
denne Barm mod Barm i Længsel.
Og jeg føler, hvor hun løfter
- o, saa sagte, saa forsigtig,
- o, saa ræd, at jeg skal se det -
Ho'det blot en *lille* Kjende.
Og jeg ser - da *maa* jeg smile -
hvor hun stjaalent titter opad
for at faa det Spørgsmaal klaret:
Er hans Øjne vendt mod Vejret,
eller søger de mon mine?
Og jeg rækker *mine* Læber,
og *hun* højt paa Taaen stræber,
hun lidt op og jeg lidt ned,
saadan fandt jeg - midt imellem,
hendes Mund saa frisk og hed.

Svitter ikke allerede
Svalen sorgløs foran Døren,
blaaner ej den kjære Himmel,
krummer sig ej Regnbubroen,
mens paany sig Solen viser?
248 Og sin Strippe ta'r den sarte,
ta'r den slanke, ta'r den ranke,
og fornøjet med at Skyllen
nu er endt og Faren ovre
pjasker hun afsted i Vædet
og forsvinder bag ved Træer.

Hvilken frisk og himmelsk Køling!
Og jeg pjasker vel saa munter
- ikke hjem til Skrivebordet -
nej, til vædeblanke Marker,
hvor de røde Køer græsser,
hvor de blonde Blomster blinker,
hvor de muntre Fugle fløjter
mellem Tjørne, mellem Hækker,
mellem Engens grønne Græs.

25/1 1914.